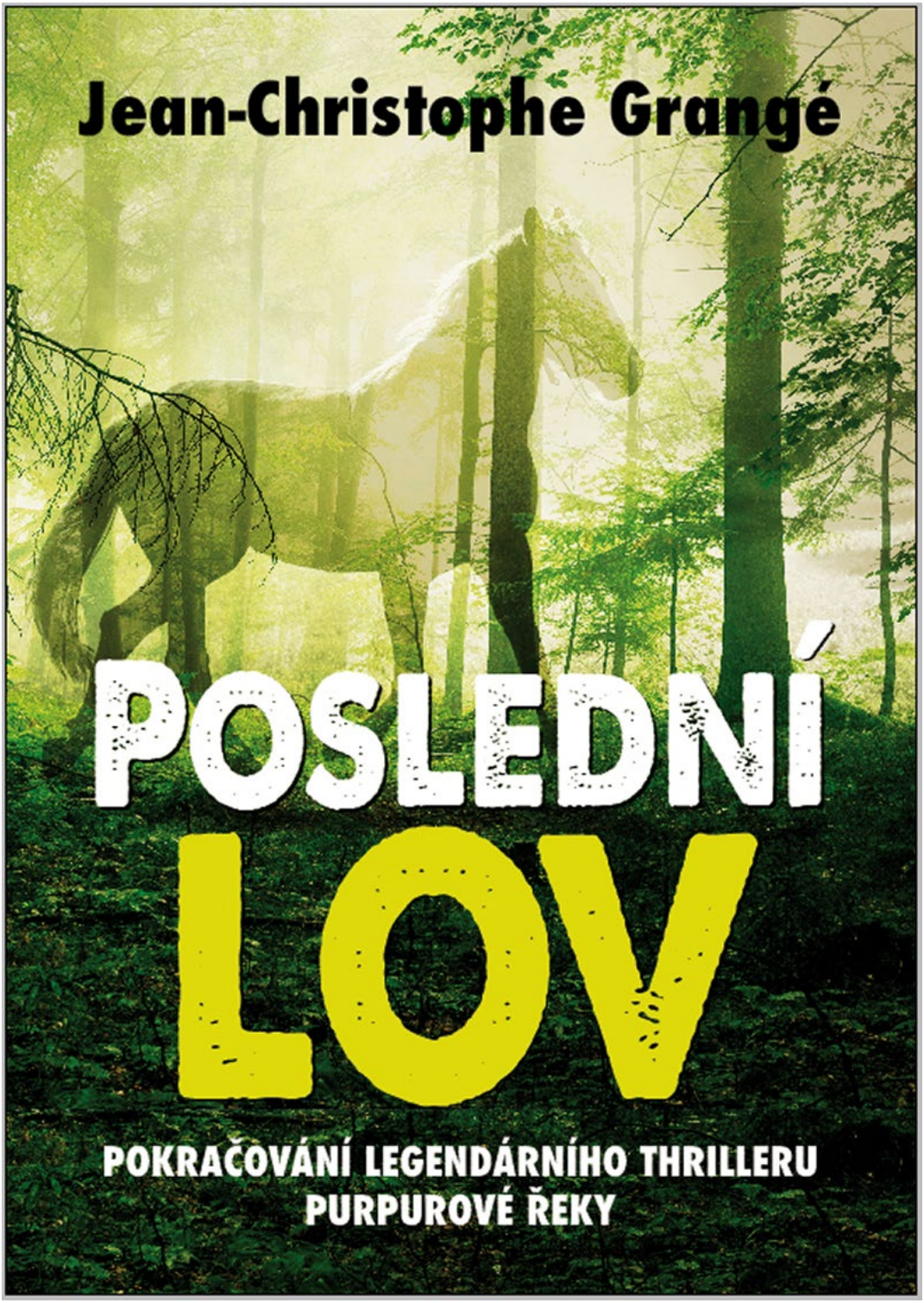

Jean-Christophe Grangé
POSLEDNÍ
LOV
POKRAČOVÁNÍ LEGENDÁRNÍHO THRILLERU
PURPUROVÉ ŘEKY

Poslední lov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jean-Christophe Grangé
Poslední lov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jean-Christophe Grangé

POSLEDNÍ LOV

POKRAČOVÁNÍ LEGENDÁRNÍHO THRILLERU
PURPUROVÉ ŘEKY

I

Stopa

1.

PRAKTICKY NA NIC si nepamatoval.

Když ho vylovili z bystřiny rozpáraného zdola nahoru a téměř bez krve, byl plný vody jako měch. To byl ještě při vědomí – jenže vědomí čeho, těžko říct.

V sanitce upadl do kómatu. Tak uplynulo čtrnáct dní. Čtrnáct dní nebytí, než se v hloubi jeho mozku rozsvítilo světýlko. Mléčná hlubina, odkud se vynořovaly neurčité předměty, beztvará stvoření, kousíčky života… V tomto stadiu převažovala představa spermatu.

Pak převážila analogie s mlékem. Vybavila se mu slavná epizoda z indické kosmologie. Fresky, které obdivoval v angkorských chrámech, na nichž bohové a démoni šlehají oceán mléka, čímž z něj povstaly zázračné bytosti. V jeho mozku tento tanec znázorňoval jen epizody plné násilí, tváře vrahů, nestrávené porážky… Všechno, z čeho se skládá paměť policajta od kriminálky.

Nakonec k velikému překvapení lékařů nabyl vědomí. Tanec bohů pokračoval dál, ale v reálu, čas jím protékal jako proděravělým kanystrem, vzájemně zaměnitelné noci a dny plynuly

a pocity definitivně zakryla sádra a anestetika. Podle doktorů to bylo dobré znamení.

Ještě později se mohl na lůžku posadit a zajímat se o novinky. O kom? O čem?

V první řadě o Fanny Ferreirové, která ho rozpárala až po krk. Ta jejich tango v ledovém proudu nepřežila. Pohřbili ji s její sestrou dvojčetem na utajeném místě pár kilometrů od Guernonu. Ty dvě sestry působící zlo si nezasloužily žádný hřbitov.

Pak o Karimu Abdoufovi, svém improvizovaném parťákovi v onom děsivém pátrání. Ten o případu sepsal rychlou zprávu hodil ji do tváře četníkům a pak podal demisi. „Vrátil se do vlasti." Niémans nenaléhal: věděl, že Karim žádnou vlast nemá. Nesnažil se s ním spojit. Koneckonců kromě ošklivých vzpomínek neměli nic společného.

Bylo načase vrátit se do světa obyčejných lidí. Do nemocničního pokoje mu přišli gratulovat hodnostáři soudní policie i důstojníci od četnictva. S vyznamenáním na pyžamu si připadal jako mrtvý motýl přišpendlený na korkové podložce. Stejný dojem, stejná barva.

Zdravotní pojišťovna ho prohlásila za „invalidu spadajícího do první kategorie". Nemohl už vykonávat své povolání policajta v terénu a dostane invalidní důchod. Niémans si už říkal, jestli by nebylo bývalo lepší utopit se spolu s Fanny v té ledovcové vodě.

Avšak francouzská státní správa vás nenechá na holičkách, ona vás recykluje. Po rekonvalescenci mu nabídli místo učitele na policejní škole v Cannes-Écluse. Proč ne? Měl pocit, že jeho zkušenosti by mohly být policejním nováčkům k užitku.

Přesto mu po třech letech dali najevo, že jeho představa o tomto povolání neodpovídá, jak to jen říct, kritériím zavedeným pro

tuto funkci. Vrátili ho do oběhu, ale jaksi okrajově. Konzultant, poradce, mediátor – cokoli, jen aby se držel na střídačce.

Po fyzické stránce se úplně zotavil. Po psychické to ale bylo něco jiného. Jako by ho tížilo břemeno, jemuž se obvykle říká „deprese". Neustále se mu vracely příznaky jako sevřený žaludek, křečovité záchvěvy, hrdlo stažené k zbláznění… Pláč co chvíli na krajíčku a neustálá únava a potřeba spánku, což byl jen jistý způsob, jak uniknout tomuto ohavnému stavu.

Tak uplynuly ještě další dva roky mezi frustrací, únavou, ponížením a lhostejností, až do dne, kdy si na něj vzpomněli jeho bývalí kolegové – ti, kteří uměli kariérně postupovat nahoru. V podstatě mu řekli asi toto: „Po všech koutech Francie se děje stále víc pošahaných zločinů, četníci to už nezvládají. Zřídíme centrálu, která bude posílat lidi z Paříže, kde budou třeba. Zkušené poldy, detašované případ od případu k místnímu četnickému sboru."

„Fajn. Kolik nás je?"

„Prozatím jsi sám. Je to spíš zkouška než oficiální projekt."

To bych řekl. Myšlenka posílat poldy na pomoc četníkům urážela zdravý rozum. Nikdo tomu nevěřil a nikdo si ani nedokázal vzpomenout, za jakého ministra mohl takový nápad vůbec vzniknout.

A kdo by byl pro takový projekt lepší kandidát než přízrak? Potíž byla v tom, že Niémans ten vtípek vzal vážně. Dokonce si vyžádal někoho k ruce.

„Hej, už jste nabral benzin?"

Ivana se skláněla k okénku volva s rukama plnýma salátů, semínek, minerálek, všeho, co může benzinka nabídnout výstřední vegance.

Niémans se probral a vystoupil, aby splnil svou povinnost. Když plnil nádrž, vrátil se do bezprostřední reality: německá dálnice začátkem podzimu, odpoledne červené jako nějaký Rothkův obraz. Ne nepříjemný, ale ani kdovíjak veselý.

Došel k pokladně. Měl by se radovat: po měsících papírování, statistik, spisů, které mu tu a tam posílalo četnictvo, je konečně v terénu.

Divné je, že je posílají do Německa, do Freiburgu im Breisgau ve slavném Schwarzwaldsku, jinými slovy v Černém lese. Vyjeli za svítání a do Colmaru dorazili v deset dopoledne – Niémans nikdy nedbal na rychlostní omezení, to byla otázka principu.

Státní zástupce mu vysvětlil, že k vraždě, o kterou se zajímají, došlo v Alsasku v lese u Trusheimu, ale oběť, podezřelí, svědci a všichni ostatní jsou Němci. Četnický sbor departementu Haut-Rhin se postaral o francouzskou část případu, oni dostali na starost tu německou.

Následoval dlouhý výklad o dohodách mezi evropskými policiemi, díky nimž můžou pracovat na německém území ve spolupráci s se Zemskou kriminální policií Bádenska-Württemberska.

Niémans tomu nerozuměl, ale nedělal si starosti. Věděl, že zatímco on se zdržuje posloucháním toho nesrozumitelného proslovu, Ivana získala spis od alsaských četníků a už se jím probírá do všech podrobností, aby mu mohla naservírovat dokonalý brífink.

Při placení na ni skrze výlohu pohlédl: právě si rozkládala zásoby kolem sedadla spolujezdce, jako by šlo o munici v tanku.

Ivana Bogdanovićová.

Jeho parťačka.

To nejlepší, co se mu přihodilo od jeho návratu z nebytí.

2.

TO, CO SE MU na ní líbilo nejdřív, byl její vzhled.

Jelenicová bunda, kterou nosila za všech okolností, ve stínu nabývala zabarvení krtka a na světle veverky. Odřené džíny, okopané vysoké boty i červené vlasy. Z toho všeho vyzařovalo cosi soudržného a vřelého. Cosi, co souviselo s melancholií suchého listí a zároveň vitalitou žilkování plného mízy.

Nebyla moc vysoká, ale velice štíhlá. Dalo by se říct „drobná", ale její kostra a hlavně rýsující se svaly takový výraz naznačující slabost nepřipouštěly.

Její hubená postava připomínala spíš jakousi přeživší sílu. Došlo ke katastrofě, dobrá, ale to, co zůstalo, bylo kromobyčejně silné.

Kosti, svaly, zuřivost.

Se svou příliš světlou pletí rusovlásek mu připomínala také eskymácké nože z jediného kusu mrožoviny, jejichž konec je ostrý, zatímco ten opačný dokonale padne do ruky. Niémans nevěděl, zda Ivana padla dobře do rukou svých milenců, ale byl si jistý, že dokáže být v noci stejně vřelá a něžná, jako ve dne působí chladně a tvrdě.

Ivana chodila na Státní vysokou policejní školu v Cannes-Écluse. Při prvním nástupu jí zkomolil jméno.

Opravila ho a ihned dodala:

„Ale říkejte mi, jak chcete."

Nebylo to vyjádření skromnosti, ale naopak hrdá odpověď: byla povznesená nad podobné trampoty, nad osud, nad všechno.

Postupem času měl možnost si prohlížet její tvrdou krásu – výrazné lícní kosti, jemně rýsované obočí. A její zrzavost, která ho fascinovala a připomínala mu kdovíproč soumrak na Ibize, mejdany hipíků, meditace pomocí LSD… Což byly věci, které se mu obvykle ošklivily, ale jejich představa ve spojení s Ivanou se mu najednou zalíbila.

Ve skutečnosti byl celý tenhle proces objevování podvod. Niémans něco nalhával sám sobě. Předstíral si okouzlení, ale znal Ivanu už dlouho – a věděl, čeho je schopná. Oba chtěli zapomenout na jejich někdejší první setkání a začít znovu od začátku.

„A co to kafe?" zeptal se, když otáčel klíčkem v zapalování.

Ukázala na kelímek v držáku nápojů.

„Není zdravé. Vzala jsem vám bylinný čaj."

Niémans s bručením nastartoval. Ivana se schoulila do klubíčka na sedadle a plastovou vidličkou se pustila do salátu z quinoy. Když se podpatky opřela o palubní desku z ořechového dřeva, policista začal málem ječet, ale rozmyslel si to.

Od někoho jiného by ve svém volvu kombi podobnou potupu nestrpěl, ale Ivana… Sám se pořádně opřel do sedadla i o volant, aby mohl maximálně zrychlit. Cítil se dobře. Šťastně a lehce s touhle uličnicí, která si ještě ve dvaatřiceti letech kouše nehty. Byl rád v její společnosti, líbila se mu její vůně podobná vůni burisonů, mnohem blíž dětským krémům než parfému osudové ženy.

Když si k ruce vybral poručíka Ivanu Bogdanovićovou, nikdo to nechápal. To děvče mělo samozřejmě všechny potřebné předpoklady, ale… byla to ženská. A bylo známo, že Niémans je starý mačo, navrch misogyn, uvnitř falokrat. Podle něj polda musí být chlap, tak to prostě je.

Niémans se touto svou reputací bavil. Byla naprosto mylná: jeho vztah k ženám byl mnohem složitější. Nikdy se neoženil, ale nebylo to z opovržení ani lhostejnosti. Spíš z úcty smísené se strachem…

Pokud však šlo o Ivanu, nemusel hledat dlouho. Jakožto polda byla to nejlepší, s čím se kdy setkal, a to zdaleka. Její výsledky v Cannes-Écluse mluvily samy za sebe a její služební výkazy v následujících letech nepotřebovaly žádný komentář. Hodilo se to, protože by si nevybral nikoho jiného.

„Mám vyjet z dálnice tady?“ zeptal se Niémans při pohledu na ceduli Freiburg.

„Jo jo,“ odtušila Ivana a dál zobala z misky jako hladové ptáče.

Niémans zrychlil.

„Fajn, tak co ten brífink?“

3.

„PODLE AMERICKÉHO ČASOPISU *Forbes* jsou Geyersbergovi dvacátá nejbohatší rodina v Německu, jejich majetek se odhaduje na deset miliard dolarů. Je to šlechtický rod z Bádenska-Württemberska, který zbohatl automobilovým inženýrstvím. Koncern VG je významný partner všech německých výrobců aut."

„A kdo umřel?"

Jakkoli se to může zdát nepravděpodobné, Niémans neměl čas podívat se do vyšetřovacího spisu.

„Jürgen, což je se svou sestrou Laurou hlavní dědic koncernu. Bylo mu 34 let, tělo našli minulou neděli v Trusheimském lese v Alsasku."

„Proč v Alsasku?"

Veverka už dojedla. Prázdnou krabičku nacpala do tašky z benzinky a uchopila svůj tablet.

„Jednou nebo dvakrát ročně Geyersbergovi zvou bádenskou aristokratickou smetánku a své hlavní obchodní partnery na velký parforsní hon. V sobotu všichni poobědvají v rodinném loveckém zámečku. Nachystají se, přespí tam a pak v neděli ráno s fanfárou překročí Rýn."

„Ale proč do Alsaska?“

„Protože parforsní hon je v Německu od padesátých let zakázaný.“

S nohama stále zapřenýma o palubní desku Ivana listovala na tabletu.

„Během honu se dva francouzští hosté v lese ztratili a objevili tělo pana hraběte. Jeho hlava byla o pár metrů dál.“

Niémans se soustředil na řízení, ale na vteřinku pohlédl na snímek. Poněkud nechutný: nazelenalé tělo v bahně, černě zející hrdlo, trup poznamenaný dlouhou vertikální ranou…

„Podle pitevní zprávy,“ komentovala Ivana, „vrah vyjmul oběti vnitřnosti.“

Další snímek: hlava spočívající na koberci z jehličí.

„Co to má v puse?“

„Dubovou větvičku. Pozornost od vraha.“

Tento detail v něm vyvolal jistou vzpomínku, ale raději mlčel – nikdy nesmí mluvit příliš brzy, hlavně ne s parťákem, jako je Ivana.

„Další zranění?“

„Dvě rány, ano, trochu divné. Vrah oběť vykastroval a pak provedl řez kolem konečníku, jako by chtěl genitálie protáhnout tudy.“

„Našly se?“

„Ne. Nejspíš válečná kořist. Nemůžeme vyloučit ani znásilnění, ale nenašlo se žádné sperma. Ostatně ta rána je příliš široká pro normální penis. Jestli ke styku došlo, má ho vrah jako bejk nebo použil tonfu.“

Ivana mluvila stále lehkým tónem, téměř roztržitě. Ona si se smrtí zahrávala.

„Kdy ho viděli naposledy?“

„V sobotu v poledne. Odpoledne se ztratil a jeho tělo objevili až v neděli ráno u kmene jednoho dubu."

„Jsou ti dva Francouzi podezřelí?"

„Ani náhodou. Jsou to výrobci elektronických součástek ze Štrasburku."

„Jak pokročili četníci?"

„Nijak. Ohledání místa činu k ničemu nevedlo: žádný otisk, žádné biologické stopy lidského původu…"

„Ani šlépěje?"

„Ne. Vrah zametl stopy v okruhu dvou tří metrů. Pak jako by se vypařil. Podle patologa Jürgena zabil v neděli za svítání. Pak pršelo, napadalo tam listí… Možná vrah počkal, až se zvedne vítr, než odtud odešel, nebo lezl po stromech…"

Niémans ztuhl. Drápkem ho už zachytila ona dvojznačná zvědavost na predátora, který má blíž k přírodě než k moderní civilizaci. Každopádně to pasovalo k jeho prvnímu tušení – dubová větvička, zmrzačení řitního otvoru. *Zmlkni…*

„Vyptávali se četníci té smetánky?"

„Strávili tím celou neděli. Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. Lovci se soustředili na kořist. Koneckonců jich bylo padesát plus stovka psů na jediného jelena."

Protože Niémans znal Ivaniny vyhraněné názory, vyšetřování mezi lovci se obával. Ale o polemizování teď nešlo. Projížděli oslnivým lesem. Úchvatný požár zelených plamenů pod naprosto vymeteným nebem.

„Mohl by se vrah objektivně nacházet mezi Geyersbergovými hosty?"

„V tom případě uprostřed noci překročil Rýn, dostal se do Trusheimského lesa a pak se vrátil do Německa, aby se vzápětí vydal ráno s celou tou smečkou znovu do Francie."

„Proč ne?“

„Jasně, proč ne. Ale je to složitější. Otázka zní spíš, co dělal v tom lese uprostřed noci hrabě?“

„Možná si s ním někdo domluvil schůzku?“

„Naposledy mu volali v sobotu v 15:23.“

„Kdo?“

„Jeho sestra. Mluvili spolu jen pár vteřin.“

„Výpisy hovorů, volání v celé oblasti?“

„To bylo rychle hotové. Les na obou stranách hranice patří Geyersbergovým. O víkendu je tam zakázáno telefonovat. Parforsní hon prý vyžaduje maximální soustřední. Ostatně mobily na celém tom území nefungují.“

„Jak to?“

„Geyersbergovi tam instalovali rušičky: jejich les má zůstat čistý. Oni si svou přírodu chrání takhle.“

Nyní Ivana listovala protokoly německé policie.

„Ty umíš německy?“ zeptal se překvapeně Niémans.

„Ve škole jsem ji měla jako druhý cizí jazyk.“

„To jsme nejspíš nechodili na stejnou školu. Můj první jazyk byla angličtina a já ti garantuju, že se na téhle cestě nudit nebudeš. Jaký máme motiv?“

„Spoustu možností: peníze, žárlivost, profesní rivalita. Opakuju, že ta rodina vlastní víc než deset miliard dolarů. Od smrti rodičů sourozenci řídí podnik železnou rukou.“

„Kdo bude dědit?“

„To zatím nevíme, ale největší balík určitě shrábne Laura, ta sestra.“

„Kolik jí je?“

„Třicet dva.“

„Vyslechli ji?“

„Na noc ze soboty na neděli má alibi. Spala s jedním chlápkem z podniku. Ostatně Jürgen a Laura byli nerozluční. Máme se s ní za chvíli setkat. Uvidíme sami."

„Kdo další?"

„Konkurenční společnosti, další členové rodiny, akcionáři… VG je jako mlhovina, těch, kdo může z téhle vraždy těžit, je spousta."

Oběť zbavená hlavy uprostřed lesa, vyjmuté vnitřnosti a genitálie: způsob provedení moc neladil s tlumeným světem průmyslových konfliktů a finančních zájmů.

„Je tu něco ještě pikantnějšího," pokračovala Ivana. „Pan hrabě si potrpěl na sado-maso. Chodil do specializovaných klubů ve Stuttgartu a do Freiburgu si nechával vozit prostitutky."

„Pochybuju, že skončil bez hlavy kvůli tomu, že si rád nechával zpráskat prdel. Ty i já známe tenhle typ prostředí. Je to jen takové koketování se zločinem."

Hned ho zamrzelo, že mluví tak blahosklonně. Za prvé, pokud jde o touhy, každý si doma může dělat, co chce. Ale hlavně proč pohrdat něčím, co není násilnické *doopravdy*? Tím se skutečná zločinnost hned jeví v lepším světle, jako vždycky s jistou směsí fascinace a obdivu, která zamořuje naši společnost.

„S tím nesouhlasím," namítla Ivana. „Jürgen mohl mít prostě smůlu. Ostatně v takových chvílích byl nejzranitelnější…"

Představa takovéto scény neřešila hlavní otázku: proč v lese? Jako by silnice dávala začátek odpovědi, poskytla jim nyní pohled na Černý les, pohoří zcela porostlé jiskřivou kožešinou, o níž se říkalo, že ze správné vzdálenosti vypadá černě.

Prozatím v ostrém odpoledním slunci byl ten nekonečný pás kopců a údolí, křivek připomínajících rostlinné moře, naprosto zelený. Jedou se do něj zanořit. Do obrovitého labyrintu silnic

a stezek vinoucích se pod zježenou vegetací, kde se skrývá predátor.

„Něco dalšího?“

„Politický atentát,“ zamumlala Ivana.

Niémans okamžitě věděl, že tenhle motiv se jí líbí nejvíc.

„On se pouštěl do politiky?“

„Ne. Ale byl to náruživý lovec, jako všichni členové té rodiny.“

„No a co?“

„Geyersbergovi vlastní tisíce hektarů lesa určeného čistě jen pro tuhle činnost. Vykoupili pozemky, prosadili vyhlášky, zakázali zemědělství, jen proto, aby měli co největší hřiště.“

„Vždyť jsi povídala, že museli jezdit lovit do Francie.“

„Parforsní štvanice jsou zakázané, ale Geyersbergovi provozují i všechny ostatní disciplíny, číhanou, nadháňku…“

„Neříká se naháňku?“

„Nemám tušení,“ odsekla znechuceně a s jistou hrdostí. „Každopádně Jürgen představoval lovce v celé jeho děsivosti, respektoval jedině vlastní krvežíznivost.“

„Že by ho zabili horliví ochránci zvířat nebo rozzlobení zemědělci?“

Usmála se jako někdo, kdo má v rukávu nějaký nápad. Niémans miloval, když si hrála na šibalku, s krkem zabořeným do límečku.

„Aktivističtí odpůrci lovu jsou tady v kraji spíš ostří.“

„Jenže useknout někomu hlavu…“

„Mohli naaranžovat jeho mrtvolu jako ulovenou zvěřinu, jako odstrašující příklad.“

Niémans se radši vrátil ke starým známým základům:

„A co šílený zabiják? Který vraždí, aniž oběť zná, jen kvůli vlastnímu šílenství? Mohlo to potrefit Jürgena…“

„Četníci pročesali všechny registry v Alsasku i v Bádensku-Württembersku. Žádné jiné podobné vraždy ani uprchlí šílenci. Je-li to nějaký psychopat, tak to udělal poprvé. Jedna věc by pro to ale svědčit mohla."

„Jaká?"

„Úplněk. Když někdo toho miliardáře vykuchal, měsíc dosáhl vrcholu svého cyklu."

Jeho obvyklá záležitost. Krvavá, šílená, nevysvětlitelná… Zachvěl se a roztřásl. Od chvíle, kdy se dotkl smrti, mu byla neustále zima, jako by jeho tělo nikdy nenabylo svých původních schopností.

„Co říkají příbuzní?"

„Němečtí poldové se jich netroufli pořádně vyptávat. Právě proto nás tam taky posílají. Bude pro nás snazší se do toho klanu pustit. Tady první doprava."

„Kam přesně jedeme?"

„Za doktorem, který byl u pitvy."

„U pitvy? Co to znamená?"

„Geyersbergové požadovali, aby u pitvy byl i jejich rodinný lékař."

„Co je to za pitomost?"

„Zvláštní opatření. Schengen funguje i pro mrtvoly a moc Geyersbergových sahá daleko. Teď zahněte doleva."

Niémans zabočil na náhle zastíněnou kamenitou lesní cestu. Vrcholky hnědozelených stromů se navzájem dotýkaly a zdálo se, že si vzájemně pomáhají stoupat do nebe.

„To nechápu. My nejedeme do nemocnice?"

„Teď pořád rovně."

4.

NAJEDNOU SE CESTA ROZDĚLILA a pod nimi se objevilo jezero. Jako obrovité zrcadlo jiskřilo ve slunci a jeho obrysy se ztrácely pod ofinou černých jedlí. Barva vody s odstíny mezi ocelovou a břidličnou připomínala sevřenou, neproniknutelnou masu.

„Jezero Titisee," oznámila Ivana hrdě.

Niémans zahlédl chaty na svazích kolem vodní plochy. Zbrusu nová dřevěná stavení, která však vypadala velice staře a vyvolávala dojem přívětivé nadčasovosti. Výjev jako z obalu na čokoládu.

Vrátil se pohledem k dokonalému chromu hladiny. Připomínalo to lom nějaké zvláštní rudy, takové, z níž vyráběli bomby pro Luftwaffe.

Cesta opět zahnula a jezero zmizelo. Znovu se ocitli v tunelu jehličnanů… Niémans tak úplně nechápal, kam jedou.

„Philipp Schüller," vysvětlovala Ivana, „žije v komunitě v centru napojeném na společnost Maxe Plancka, to je ekvivalent našeho Státního střediska pro vědecký výzkum. Tihle vědci žijí skoro úplně nezávisle. Jejich laboratoře napájí sluneční energie, pěstují si zeleninu a vyrábějí vlastní mýdlo."

„Geniální."

Kdykoli Niémansovi někdo povídal o ekologii a jejích zastáncích, nedokázal si odpustit posměšný tón. Přitom věděl, že jsou na správné straně budoucnosti.

Jako na potvrzení nyní krajina nejevila žádné známky modernosti, žádný stožár, žádné lidské zařízení. Vše nadále zaplňovala příroda ve své chladné lhostejnosti.

Cesta teď klesala směrem do malého údolí, kde se choulila skupina budov opásaná zdí porostlou psím vínem.

„Jsi si jistá tou adresou?" zeptal se stále dezorientovanější Niémans. „Oni tu vyrábějí kozí sýry nebo co?"

„Proč ten sarkasmus, Niémansi? Tihle chlápci patří budoucnosti."

„Koukni," upozornil, „dokonce nás jde uvítat jeden ze sedmi trpaslíků."

Ten muž měl odpovídající vous a bříško, ale jak se blížil, ukázalo se, že má normální mužskou výšku. Kulaté brýle, hůl v ruce, radostný výraz v červené tváři, mohl by opravdu patřit ke Sněhurčině partě jako napůl Prófa, napůl Štístko.

„Zpomalte," řekla Ivana. „To musí být Schüller. Upozornila jsem ho, že přijedeme."

Niémans poslechl a zastavil u hostitele, který na ně čekal před branou ve zdi.

„Lituju," naklonil se ten člověk k okénku u řidiče. „Do vesničky nesmí žádné auto."

Jeho francouzština byla dokonalá, nanejvýš s lehkým německým nebo alsaským přízvukem.

„Je to chráněné území," vysvětlil a pak s poukazem na čtverec udusané země dodal: „Místní parkoviště."

Když Niémans vystupoval z auta, zaznamenal, že dlouhá stavení, která zahlédl cestou, sama zeď i množství různých stromů obklopujících vesničku tvoří harmonickou zahradu v japonském stylu – barvy, rozmístění, rovnováha, vše vypadalo promyšlené tak, aby to vyvolávalo pocit klidu.

Jakmile se představili, policisté se vydali za Schüllerem. Vládla tu zelená: vchod zdobil lišejník, kapradí a kopřivy a každým krokem sílil silný pach močůvky. Tohle že je výzkum budoucnosti? Vážně?

Ve dvoře Niémansův úžas ještě vzrostl: v zinkových lavorech tam ženy ručně praly prádlo, muži převáželi kompost na trakařích, další, všichni vousatí, seděli kolem dlouhého dřevěného stolu a vyloupávali zelený hrášek…

„Nedejte na první dojem," poznamenal Schüller s úsměvem. „Naše výzkumy patří mezi nejlepší v Evropě. Máme mezi sebou dokonce jednoho nositele Nobelovy ceny!"

„Čím se tu vlastně zabýváte?" otázal se Niémans pochybovačně.

„Biologií. Fyzikou. Genetikou. Hledáme řešení ekologických problémů."

Ivana zasáhla:

„Jste ale také lékařem rodiny Geyersbergových, že?"

„To je totéž, ne?" opáčil doktor šibalsky.

Vzápětí jako by své poznámky zalitoval.

„Promiňte, nehodí se o tom žertovat. Chudák Jürgen… Byl jsem u toho, když se narodil, víte? Tudy, prosím."

Schüller zamířil k hlavní budově, nad jejímž vchodem se nacházel zvon a čáp z tepaného železa. Niémans nedokázal odtrhnout pohled od elitních vědců, kteří se podobali bandě hipísáků ze sedmdesátých let.

Lékař otevřel těžké dveře, a přitom si na zápraží zouval gumové holínky. Uvnitř čekaly plstěné pantofle vyskládané v hustých řadách.

„Nevadilo by vám se přezout? Pojďte dál.“

5.

VEŠLI DO MÍSTNOSTI z jiného století: cihlové dlaždice na podlaze, krb vysoký jako mostní oblouk, police plné měděných kastrolů. Uprostřed trůnil veliký stůl, nad ním malé lampy se stínítkem z pískovaného skla. Díky napůl zavřeným okenicím vše setrvávalo ve zlatohnědém přítmí.

Policisté přezutí do pantoflí vstoupili.

„Dáte si pivo? Šnaps?“

Schüller otevřel obrovskou lednici s výrobníkem ledu, která se v místnosti vyjímala jako pěst na oko. Světlo z lednice prosvítilo vous toho člověka, až se rozzářil jako pinta tmavého piva.

„Já bych prosil pivo,“ ozval se Niémans.

„Já taky,“ přidala se Ivana.

Mlčky usedli ke stolu. Ve vzduchu byl cítit včelí vosk a vlhký kámen. Bylo to příjemnější než závan močůvky.

Otevřeli si piva a nechali uplynout několik dalších vteřin. S trochou představivosti by se mohli cítit jako ve středověké hospodě.

„Co přesně byste rádi věděli?“ ozval se konečně Schüller. „Předal jsem svou zprávu před dvěma dny francouzské policii. Taky

mě vyslýchali lidé ze Zemské policie. Věřte mi, o Geyersbergově vraždě se tady hodně mluví!“

„V první řadě bych si rád ujasnil jednu drobnost,“ zaútočil Niémans. „Proč jste byl u Jürgenovy pitvy? Kdo vás o to požádal?“

Schüller mlaskl. S předloktím opřeným o stůl a lahví piva ve druhé ruce vypadal jako postava z obrazu Brueghela Staršího.

„Požádal mě o to Franz.“

„Kdože?“

„Bratr Jürgenova a Lauřina otce,“ vysvětlila Ivana.

Schüller k ní napřáhl svou lahev, jako by tím vyjadřoval souhlas.

„Jürgenův a Lauřin strýc chtěl, abych sepsal vlastní pitevní zprávu. Státní žalobce v Colmaru se dokonce uvolil ji oficiálně uznat.“

„Franz nedůvěřoval francouzského soudnímu lékaři?“

Schüller pokrčil rameny.

„Dědičná nedůvěra. Předpokládá se, že každý Geyersberg podezírá každého…“

„Ve své zprávě píšete,“ navázala Ivana, „že si vůbec nejste jistý přesnou příčinou smrti.“

Schüller si znovu mocně lokl a ušklíbl se.

„Když přišel o hlavu, ale nelze to říct s jistotou.“

„Ale domníváte se, že ho podřízli?“

„Nejspíš,“ odpověděl doktor zastřeným hlasem. „Chudák kluk…“

Zdálo se, že při rozhovoru se mu znovu vybavuje ta hrůza při pitvě – nebo při pomyšlení na Jürgenovo utrpení.

„Jedna věc je jistá…,“ ozval se znovu. „Vrah mu uřízl hlavu nožem. Nemohl bych přísahat na značku nože, ale vsadil bych

na lovecký nůž. Na krku byly stopy řezů. Nešlo ani o pilu, ani o žádný stroj."

Ivana vytáhla zápisník a rychle si to poznamenala – pro větší účinnost se naučila metodu, která je dnes na ústupu: těsnopis.

„Vrah mu rozřízl břicho a vyňal vnitřnosti. Proč myslíte, že to udělal?"

Schüller vstal a vytáhl si další pivo z ledničky.

Otevřel lahev pohybem ruky o okraj stolu a znovu si sedl.

„Reflex lovce. Tak se to dělá, aby se vypustil plyn a orgány se nenafoukly."

„Zmrzačení konečníku taky souvisí s lovem?"

„Ovšem. Vnitřnosti se vytahují vertikálním řezem břicha, ale genitálie se vyndávají řití, aby se maso nepotřísnilo močí a výkaly."

Rusovláska rozzlobeně zpražila svého kolegu pohledem. Niémans to od samého začátku věděl a nic jí neřekl.

„Vrah je tedy vyznavačem lovu?" položila další otázku s tužkou v ruce.

„A ne ledasjakého: jde o pirš."

„Prosím?"

„Šoulačku," odpověděl Niémans.

Schüller s úsměvem přisvědčil.

„Tady existuje lov, který všichni znají, odstřel, a takový, který všichni nenávidí, parforsní hon. A pak je tu šoulačka…" Ztišil hlas, jako by jim sděloval nějaké tajemství. „Lovec sám stopuje kořist, co nejvíc se k ní přiblíží a rozhodne, zda je hodna toho zemřít."

„Nerozumím."

„Vyhledává se pouze samec v dokonalém stavu, u divočáků s dobře vyvinutými zbraněmi, tedy páráky nebo klektáky, nebo

u jelena s vyvinutým parožím. Cení se způsob přiblížení. Jde o to ocitnout se několik kroků od sebeostražitějšího protivníka…“

„A co se dělá pak? Nechá se to zvíře uniknout?“

Schüller se rozesmál.

„Je vidět, že nejste lovec! Zastřelí se jedinou kulkou vystřelenou podle velmi přísných pravidel. Tomu se říká čistá rána.“

„Ale Jürgena kulka nezabila,“ připomněl Niémans.

„Ne. Váš vrah se inspiroval šoulačkou, ale k zabití použil jinou techniku: chladnou zbraň.“

„Jürgen von Geyersberg měl mezi zuby dubovou větvičku, to odpovídá tradici ‚posledního hryzu‘, ne?“

Schüller tentokrát pozvedl svou lahev směrem k Niémansovi: oceňoval, že má co do činění se znalcem.

„Přesně tak. Když život kořisti vyhasne, podá se jí její poslední potrava. Obvykle se úlomek větvičky namočí do její krve a vloží se jí do tlamy. Někteří lovci tu krev dokonce sami ochutnají…“

„A vy taky máte rád tenhle druh rafinovanosti?“ zeptala se Ivana provokativně.

Nezdálo se, že by Schüllera urazila její útočnost. Pohlédl na Niémanse, jako by říkal: „Proč jste sem tu holku vodil?“

„Ne. Nejsem dost trpělivý. Já bych radši zvěř pronásledoval se svým psem.“ Znovu pozvedl lahev. „Jsem dokonce odborník na lovecké psí rasy!“

Ivana si cosi načmárala do zápisníku a pak zvedla hlavu. *Ať je po jeho.*

„Podle vaší zprávy,“ navázala, „vrah oběť nejen vykuchal, ale některé vnitřnosti odnesl: střeva, jícen, žaludek…“

„On je neodnesl, on je pohřbil. To je další pravidlo šoulačky.“

„Proč?“

„V první řadě se tyhle části těla nedají jíst. Ale hlavně jsou tabu." Lékař opět ztišil spiklenecky hlas. „Je to nejhlubší zdroj tepla ve zvířeti, tam sídlí jeho černá krev, jeho divoká podstata…"

„V našem případě není jisté, zda je pohřbil."

„Jistěže ano."

„Jak si můžete být tak jistý?"

Schüller se zatvářil překvapeně.

„No protože se našly opodál! Já to nechápu, vy jste nekontaktovali své francouzské kolegy?"

Ivana s Niémansem na sebe pohlédli: četníci jim provedli nepěkný kousek. Nebo jim to prostě zapomněli říct.

Aby se nezdržovali „interním komunikačním šumem francouzské policie", navázala Ivana vzápětí:

„Při šoulačce se kořisti taky uřízne hlava?"

„Pokud z ní chcete udělat trofej, pak ano. Dělá se to, když kus vyvrhnete."

Niémans zaznamenal Ivanino pousmání – asi jí ten výraz připadal výstižný.

„Má vrah znalosti fyziologie?" otázal se. „Mohl by to být řezník? Nebo chirurg?""

„Lovec by bohatě postačil. Chlap, který zná svou práci. Uvedu příklad: pro vytažení vnitřností přeřezal žebra u hrudní kosti, přesně jako to dělá profesionál v lese po úspěšném lovu."

Policista pomyslel na Jürgena von Geyersberga. Podrobnosti neznal, ale dovedl si představit mládí a vzdělání tohohle dědice. Výběrové školy, elitní sporty, luxusní prázdniny… Nic, vůbec nic ho nepředurčovalo k tomu, aby umřel podobně jako nějaké divoké prase.

Co se jim to vrah pokouší říct?

„Děkuju, pane profesore, to bude prozatím všechno."

„Prozatím?"

Niémans se zdvořile uklonil.

„Chci tím říct, že si pozorně prostudujeme vaši zprávu a pak možná budeme mít další otázky."

„A moje dnešní výpověď? Neměl bych něco podepsat?"

„Dnes zůstane všechno mimo záznam."

Ivana se zašklebila, když uslyšela tenhle groteskní výraz novinářů, ale patrně zaznamenala skryté sdělení: 600 kilometrů od Paříže mimo francouzské území se nebudou otravovat s papírováním.

Niémans by rozhodnutý postupovat instinktivně, nezanechávat stopy. Nehrozilo, že si přečte Schüllerovu zprávu psanou německy. Zato si chtěl profesora nechat při ruce, třeba jako konzultanta. Byl to opravdu zkušený lovec.

Niémans totiž už dospěl k přesvědčení, že jejich vrah je lovec znalý lovu na šoulačku.

6.

„AŽ PŘÍŠTĚ BUDETE mít informace," šlehla po něm Ivana, když přecházeli přes dvůr výzkumného centra, „bylo by hezké, kdybyste mi je sdělil, než budeme mluvit se svědkem."

„Uklidni se. To byla čistě intuice."

„Víte moc dobře, co mám na mysli. Nerada vypadám jako blbec."

Ivaně se především nelíbilo sedět mezi dvěma alfa samci, kteří se baví o umění a způsobu, jak zabíjet bezbranná zvířata.

Ale mýlila se: Niémans nebyl žádný odborník, a dokonce ani příležitostný lovec.

Měl prostě určité znalosti posbírané časem díky kontaktu se střelnými zbraněmi.

„Je třeba zavolat četníkům," pronesl, když vycházeli z hlavní brány.

„To nebude k ničemu, mají na nás vztek."

„Myslím, že je to ještě horší: oni nás úplně zamázli."

Když přicházeli k autu, malá Slovanka se podívala na mobil. Bylo k páté hodině a den se klonil k večeru, nebe nabývalo zvláštního sírového odstínu.

„Doufejme, že němečtí poldové budou vstřícnější," řekla, když se uvelebila v autě.

To není vůbec jisté… Tohle první vyšetřování nezačínalo dobře. Mladý miliardář obětovaný jako jelen. Vyšetřování na cizím území. Četníci, kteří mají nejspíš za to, že svou práci už udělali. A pokud jde o Němce, ti nestojí o to, aby jim radili dva Francouzi…

Niémans zavřel oči. Kdesi na vrcholcích dělala spousta ptáků pekelný rámus – byli to opozdilci, kteří ještě neodletěli.

Ve chvíli, kdy oči zase otevřel, se po nebi rozletělo hejno černých opeřenců jako broky vystřelené z dvouhlavňové pušky.

Niémans setřásl tu kratičkou nepřítomnost duchem a také nastoupil do vozu.

„Co to děláš?" zeptal se, když se usazoval za volant.

„Píšu přece jen četníkům. Potřebujeme kompletní spis."

„Buď hodná."

„Jako vždycky. Vždyť mě znáte."

„Co máme dál na programu?" zajímal se, když se rozjel.

„Teď přejdeme k vážnějším věcem," řekla Ivana a napojovala se na geolokační aplikaci. „Laura von Geyersberg, Jürgenova sestra. Její vila je odtud jen pár kilometrů. Při výjezdu z téhle cesty zahněte doprava."

Projeli opět kolem jezera Titisee. Vodní zrcadlo ztmavlo tak, že tentokrát připomínalo ložisko antracitu nebo nádrž plnou nafty. Chladný černý materiál schopný neslýchaného žáru.

Ivana otevřela okénko a zapálila si cigaretu – měli dohodu: bylo dovoleno kouřit, bude-li otevřené okénko. Představa, že by kožená sedadla načichla kouřem nebo že by se spálila ořechová palubní deska, Niémanse užírala, ale odmítal někomu odpírat jeho neřest. Štvalo ho, že dnešní společnost chce kdeco zaka-

zovat pro dobro druhých. K téhle zakuklené diktatuře, ohavné, nejhorší ze všech: diktátu náležitého smýšlení on nikdy nepřispěje.

Při řízení koutkem oka svou malou společnici pozoroval – potahovala z cigarety jako z kyslíkové masky. Pěkný paradox. Na jednu stranu se živila kořínky (byla veganka, vyznávala bio, jógu a kdoví co ještě…).

Na druhou stranu se dennodenně ničila: kouřila jako odsouzenec na smrt, s drogami a alkoholem přestala jen proto, aby o fous unikla předávkování a alkoholovému kómatu. Jinak se zapřísahala přírodou a budoucností planety, ale do lesa nikdy nechodila a dobře se cítila jen ve městě, kde mohla zhluboka nasávat CO_2.

„Kolik že je té komtese?“ zeptal se.

„Dvaatřicet. O dva roky míň než Jürgenovi. Po smrti rodičů sourozenci převzali vedení koncernu VG. Laura si teď bude muset poradit sama.“

„Na co umřeli rodiče?“

Ivana vytáhla tablet.

„Matka spáchala sebevraždu, otec umřel na rakovinu, v letech 2012 a 2014.“

„Kromě těch dětí nebyl nikdo jiný, kdo by podnik převzal?“

„Předchozí generaci tvořili tři bratři, Ferdinand, otec Jürgena a Laury, jeho bratr Herbert, který sice zemřel předčasně, stačil však zplodit dva chlapce, a Franz, o němž jsme už mluvili, ten dosud žije, bezdětný.“

„Nemohl chtít odstranit synovce a neteř, aby mohl převzít štafetu?“

„Nemám tušení. Musíme ověřit jeho alibi.“

„A co ti bratranci, Herbertovy děti?“

„Totéž. Ale akcionáři vždycky důvěřovali Jürgenovi a Lauře a výsledky společnosti VG jsou špičkové. Není důvod se domnívat, že Jürgena nahradí nějaký jiný Geyersberg."

„A co rivalita mezi oběma sourozenci?"

„To musíme zjistit. Sestra by naopak mohla být na řadě jako další…"

Po obou stranách silnice nic nenarušovalo jedlové stěny, ani stopa po nějakém sloupu elektrického vedení nebo dopravních ukazatelích. Jako by civilizaci pohltil les.

„Je to ještě daleko?"

„Už jsme na pozemcích Geyersbergových."

Niémans si najednou uvědomil moc rodiny, která nejspíš vlastní tisíce hektarů Černého lesa. To oni odstranili všechny stopy civilizace na svém panství. Aby mohli lépe lovit, aby se jim lépe dýchalo. Od hipíků obývajících svou čistou bublinu teď směřují k aristokratům, kteří si žárlivě střeží území pro své hrátky.

Policista se soustředil na vlastní úvahy. Řízení mu stimulovalo mozkové buňky. První informace o způsobu provedení té vraždy mu nešly z mysli a už podněcovaly vznik vzájemně si odporujících teorií. Mohli si říct, že vrah je lovec provozující lov na šoulačku a že obětování člověka, jako by to byl jelen nebo divočák, v jeho očích představuje vysoce estetický čin. Jakousi poctu.

Mohli ale taky předpokládat opak: vrah nesnášel lov, opovrhoval jím. Napodobil tento způsob prostě jen proto, aby vyjádřil svou nenávist nebo motiv pomsty – nějaká nehoda na lovu?

„Zpomalte," vykřikla náhle Ivana. „Přijíždíme do vlastního parku jejich panství."

Právě v tu chvíli se na silnici objevily dvě hlídky. Zvláštní bylo, že tam nebyla žádná brána ani jiné označení: tahle asfaltovaná

silnice patřila Geyersbergovým a nejspíš vedla na jediné místo, do komtesina zámku.

Niémans si se zpožděním uvědomil, že stromy kolem nich ještě zhoustly a potemněly, takže si konečně zasloužily jméno celého kraje.

Ivana vystoupila z auta a hovořila se strážci německy. Niémans si naprosto nepodloženě pomyslel, že pro ni bylo snazší se tu řeč naučit, protože je Chorvatka. Byla to pitomá úvaha: Ivana řeč svého otce neuměla a němčina nemá nic společného se slovanskými jazyky.

Ivana se vrátila na své místo a jeli dál ještě asi deset minut. Les jako by neměl konce ani mezí. Přesto se před nimi najednou otevřela obrovská mýtina, která se v okolí vyjímala asi jako kruhy v obilí. Celý prostor byl vystlaný rozlehlými trávníky coby dokonalým kobercem. Jako by se tu uprostřed lesů bez jakéhokoli dovolení náhle projevila neznámá civilizace.

Potom úplně vzadu na této umělé pasece Niémans spatřil obydlí Laury von Geyersberg.

Nebyl to vůbec žádný impozantní zámek, ale moderní vila patrně z počátku dvacátého století. Velký skleněný obdélník blyštící se v posledních slunečních paprscích jako křišťál.

Policista měl rád architekturu, i když se v ní moc nevyznal. Koupil si v Cachanu malou prázdnou továrnu, čímž se na dvacet let zadlužil, jen aby měl onen druh jednolitého prostoru, jaký architekt Mies van der Rohe nazýval „volný prostor“.

Pár metrů od vily uviděli parkoviště, kde stálo černé auto s náhonem na všechna čtyři kola ve špatném stavu. Niémans v tom instinktivně poznal snobismus boháčů, kteří se rádi plouží ve starých autech nebo nosí děravý svetr právě proto, že oni si mohou koupit všechno.